

Staten i reen pecuniar Henseende; man sparer mange Penge ved at Arrest bliver nødvendig. Det er derhos en Retfærdighedsfordring for Anklagede, at der ikke tilføies ham et større Onde end det, der nødvendigviis maa tilføies ham, for at Sagen kan blive oplyst.

Et Affnit, som jeg ogsaa særligt maa gjøre opmærksom paa, er det 3die i det andet Lovudkast. Hvor der er en fuldstændig Tilstaaelse af en sigtet Person, fordrer Retssikkerheden ikke, at han stilles for en Nævningeret. Hvorledes man end stiller Forholdet, er det umuligt at undgaae, at der er et betydeligt Mellemrum mellem den Tid, da den ene Nævningeret og den anden afholdes; selv om man vilde afholde dem 6 Gange om Aaret, vilde man dog have et Par Maaneders Mellemrum mellem Retternes Afholdelse; jeg har foreslaaet dem afholdte 4 Gange om Aaret omkring i Landet, men i saa Tilfælde er det meget haardt for Bedkommende, der har afgivet en fuldstændig Tilstaaelse, dersom han vedvarende skal holdes fængslet. Det er en aldeles unyttig Gjerning at holde Bedkommende fængslet, for at han derefter kan dømmes af Nævningedommeren; thi Nævningerne selv ville slet ikke komme til at dømme i saadanne Tilfælde. Jeg har derfor, skjøndt jeg ikke troer, at man har brugt denne Fremgangsmaade noget andet Sted, troet det rigtigt at foreslaae, at Bedkommende, naar Landsoverretten ikke finder Betænkelighed derved, kan dømmes af den Dommer, der har optaget Forhøret, dog med Ret for ham til Appel til Overretten, der navnlig med Hensyn til Straffen kan blive af Betydning. Det Ate Affnit handler om Anklagebeslutning; denne er for Diebliffet hos Amtmanden. Skjøndt jeg indrømmer de Fordele, der ere tilstede ved den nuværende Indretning, har jeg dog troet det rigtigt, at denne Gjerning blev henlagt under Overretten, fordi det i Virkeligheden er en foreløbig Dom, som har en stor Betydning for Bedkommende, der stilles som Anklaget, og jeg seer ikke, at

der kan være stor Ulempe forbunden dermed, da der er givet Regler for en hurtig Afgjørelse fra Landsoverrettens Side med Hensyn til disse Sager. Den Anklagede vil i alle de Tilfælde, hvor han ikke selv sørger derfor, faae en Forsvarer. Efterat Anklager og Forsvarer ere bestilte og de nødvendige forberedende Skridt gjorte, for at Sagen endelig kan forhandles, vil Hovedforhandlingen foregaae. Med Hensyn dertil er der et Spørgsmaal, som jeg ogsaa troer at burde henlede Opmærksomheden paa, nemlig det, der indeholdes i § 202: Forhør over en Anklaget. Der er mange af dem, som beundre de engelske Rettsinstitutioner, der lægge en overordentlig Vægt paa, at den Anklagede ikke bliver forhørt. Jeg tilstaaer, at det har noget overordentligt Tiltalende at høre Fremgangsmaaden ved de engelske Domstole, idet der blot spørges den Anklagede: Erklærer Du Dig skyldig eller ikke skyldig? og Dommeren med den største Alvor indprænter ham, at han ikke erklærer sig skyldig uden efter den modneste Overveelse; forøvrigt oplages intet Forhør over den Anklagede for Nævningeretten; det staaer aldeles i hans Magt, om han vil optræde og i Anledning af Oplysninger, der ere fremkomne, selv give Oplysning.

Jeg troer imidlertid, at dette er uholdbart. Det kan dog ikke være andet end naturligt, at den Person, der bedst veed Bæstet om en Sag, der nødvendigviis maa kunne give Oplysning om den, navnlig dersom han er skyldig, bliver forhørt og giver den Forklaring, han opfordres til, vel at mærke, uden nogensomhest Tvang, uden at der stilles anden Fordring til ham, end at Spørgsmaalet stilles, og dersom han vedvarende nægter at besvare det, saa anvender man ingenksomhelst pøysiff eller moralsk Tortur. Der kan heller ingen Tvivl være om, at hvor man ikke forhører den Anklagede, der vil han i mange Tilfælde skade sig selv langt mere ved ikke at afgive Forklaring, end om han var opfordret til at afgive den.